

Jaargang 2, nummer 4, september 2021

Bier, Bloed & Modder

een rugbyfanzine

DOWNLOAD
VERSIE

Veldonderhoud anno nu

'Als ik rugbypalen zie weet ik dat er beschaving in de buurt is. Al is het maar een dun laagje.'

Nadat het publiek was opgewarmd met 'A Portuguesa', de nationale hymne van de Portugezen daalde het Wilhelmus als een onheilspellend, naargeestig kerkgezing neer over de tribunes in Amsterdam. Ik moet bij ons volkslied altijd denken aan rouwkransen op schrale begraafplaatsen achter fantasieloze Nederlandsch, Hersteld, Gereformeerde gemeentes. Tijd voor wat 'Schwung' op het NRCA.

In mijn gedachten hoor ik Ramses de Grote, nee niet de derde farao van de 19e dynastie uit de Egyptische oudheid, maar Shaffy, alias Didi. De zoon van de Egyptische consul in Parijs en een Poolse gravin van Russische afkomst. De bohemien die echt alles uit het leven haalde en Nederland prachtige liederen schonk als Sammy, We zullen doorgaan en Pastorale. Maar ik droom van een langzaam luider klinkend 'Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder' dat aanzwelt tot een brullende orkaan. Dat galmt tot in het door bakfietsmoeders geclaimde volkstuingebied grenzend aan Halfweg en voorbij de droevige jaren '70 nieuwbouw richting station Sloterdijk.

De nieuwgeborenen in het verloskundig Centrum Amsterdam-West zullen ter wereld komen terwijl rookpluimen van honderden oranje fakkels vermengd met flarden euforisch gezang richting historische VOC-binnenstad drijven. Om en om zullen de twee tribunes de 6 woorden ZING – VECHT -HUIL – BID – LACH en WERK scanderen waarna zij samen in een hemels crescendo het BEWONDER naar de hemel schreeuwen terwijl studenten en burgers elkaar omarmen, de bekeraars bier klotsend over verhitte wangen zodat de goudgele godendrank zich vermengt met tranen van geluk terwijl onze Oranje Leeuwen voortgestuwd door de massa aanvalsgolf op aanvalsgolf over de kansloze tegenstander laat rollen en de coaches van de zich verslagen wetende opponent vertwijfeld op de knieën ter aarde zijgen. Ramses kijkt vanuit het eeuwige goedkeurend toe, terwijl hij een glas Château Lafite aan zijn lippen brengt om daarna het in extase verkerende rugbylegioen te begeleiden op een marmer witte vleugel met Liesbeth aan zijn zijde.

Veel leesplezier

Bier, Bloed & Modder wordt gemaakt door

Redaktiekollektief 'The Odd-Balls'; Big Whopper, Jan-Julius Bokkepoot, Doedelzak, E10, Gerrut, Goof, Paper Cut en Sjaanèdt.

Medewerkers aan dit nummer: Adtmiraal, Johan Taeke Dekker, Marc Hamel en Klaas Rypkema

Tekening voorkant: Dalyn Montgomery

Op onze Facebookpagina vind je alle foto's uit dit nummer, groter en de meeste in kleur:
<https://www.facebook.com/The-Odd-Balls>

Redactieadres: BBMfanzine@gmail.com

Website: www.bierbloedenmodder.nl

Postadres: P/a Bernhardstraat 46, 3248 AD Melissant

SRC Thor, opgericht 1963

There was a Thor, he was no good
He took a girl into the wood
Bye bye Thorhood

He laid her down in the green, green grass
Stuck his big prick in her ass
Bye bye Thorhood

Maar nadat hij hem
dat had gelapt
Heeft de boswachter
hem toen gesnapt
Nu zit hij in een
groot gevang
Met zijn tamp in een
ijzeren tang
Thorlid, bye bye

Melodie: Bye Bye
Blackbird.

Het liedje werd in 1924 geschreven door Ray Henderson and lyricist Mort Dixon en voor het eerst opgenomen door Sam Lanin's Dance Orchestra in 1926. Bekende versies zijn er van Peggy Lee, Nina Simone, Miles Davis, The Everly Brothers en Sammy Davis Jr.

Later zouden door Dick Smits de 'stampjes' worden toegevoegd tijdens een trip waar alle spelers klompen droegen.

Tekst: De Ierse speler Hal Sisk was de eerste die de woorden staande tijdens een vergadering in 1964 bedenkt en zingt. Hij was de eerste niet-'Virgiel' (studentenvereniging waaruit Thor voortkwam) die voor de club speelde.

De regel 'Stuk his big prick in her ass' zorgde ervoor dat met name de dames het lied niet meer meezongen en er diverse alternatieven kwamen waaronder het Supergirl lied, in 1998 gemaakt door Marion van der Hoogen voor een gelegenheidsteam dat bij de 7's in Amsterdam meespeelde.

Supergirl Lied

There was a girl, she was so good
She could fly like supergirl
Fly fly forward

But there was a great problem
She had to become drunk before the game
Fly fly forward

De oplossing vond zij in een neut
Cause Supergirl knows how to get teut
Dit herhaalde zij zo'n 7 keer
Die jenever smaakt naar meer
Supergirl! Fly Fly!

HEEFT DE SCRUM HALF ALTIJD DE GROOTSTE MOND?

Naam: Etienne Koekoek

Bijnaam: Etui of E10

Club: Bredase RC

Sinds: 2007

Ex(en): --

Positie: Prop of 2° rij

Functie nu: Speler, referee en refcoördinator, songbookschrijver

Wanneer gezet: 2015

Artiest: Frank van Frank Iking Tattoo in Breda

Ontwerp:

Frank en ik

Waarom:

Een roos hebben een aantal familieleden van mij al laten zetten. Stijn Poncin was niet alleen mijn neef, maar ook mijn beste vriend en een

talentvolle rugbyter. Na zijn middelbare school volgde hij een studie om cameraman te worden. Hij ging stagelopen op de Nederlandse Antillen. Negen dagen na zijn 20° verjaardag verongelukkigte Stijn in een verkeersongeluk omdat de bestuurder van de auto te veel gedronken had.

Detail: Sinds 2015 wordt de Stijn Poncin Trofee uitgereikt aan de jeugdspeler van BRC die de meeste inzet heeft getoond in het afgelopen seizoen.

<https://www.bredaserugbyclub.nl/stijn-poncintrofee/>

Voor een kleurenfoto kijk op de FB-pagina van The Odd-Balls.

Heb jij zelf een bijzondere, rugby gerelateerde tattoo, of ken je iemand die dat heeft? Neem dan contact op met ons via BBMfanzine@gmail.com

*Ja, ik neem die gok en neem een abonnement van 4 nummers op Bier, Bloed & Modder en betaal tien Euro's**

Naam:

Adres:

PC & Plaats:

Land:

Knip deze bon uit en stuur met € 10,- op aan:

Bier, Bloed & Modder

P/a Bernhardstraat 46

NL - 3248 AD Melissant

** Buiten Nederland 3 nummers voor € 10,- in verband met hogere verzendkosten*

Op het veld is hij onmiskenbaar *. Je ziet hem niet, maar je hoort hem wel, de scrum half. In de lagere klassen wordt hij meestal bevordert tot captain omdat hij zijn mond niet kan houden. Net als zoveel andere rugbyjunks moest ik me tijdens de Lockdown via social media over rugby onderhouden en begon mij het volgende op te vallen; de grootste mond hebben voorwaartsen en dan vooral de 1° rij. Nou is dat handig als het op eten aankomt, maar komt er dan ook rugbykennis uit? En hebben de clubs er wat aan. Tijd voor een 'gedegen' onderzoek.

Ik vroeg de afgelopen vier maanden aan alle voorzitters van de Nederlandse rugbyclubs die competitie spelen een aantal simpele vragen en nee dat is niet zodat de 1° rij het dan ook zou begrijpen. Ik maakte hierbij geen onderscheid tussen clubs die alleen jeugd hebben, studenten of alleen Dames (RUS). Maar liefst 87 van de 91 voorzitters waren bereid, soms na lang aandringen, om de vragen te beantwoorden;

Hoe lang ben je voorzitter?

Wanneer speelde je?

Welke positie speelde je?

Wat was het hoogste niveau?

Heb je caps voor Nederland?

Kwamen er verrassende resultaten uit? Nou eeuuhh, lees maar snel verder. De gemiddelde tijd dat de huidige ** voorzitters in functie zijn is iets meer dan drie en een half jaar, waarbij de 7 voorzitters die dit jaar benoemd werden niet mee werden gerekend. Johan Hessels spant de kroon. De voorzitter van Dwingeloo zwaait sinds 2003 met de voorzittershamer. Ook Freek Oosting (Wasps) en Wieger Schotanus (Hilversum) beide sinds 2009 en Gerard Huls (Wild Rovers) en Willem van Engeland (Rams) beiden sinds 2011 zijn al 10 jaar of langer de baas in de bestuurskamer.

Slechts zeven van de 87 voorzitters werden als vrouw geboren, je moet tenslotte oppassen met wat je zegt tegenwoordig. Zij speelden of spelen allen nu nog, maar daar later meer over. Naast RUS, zou wel leuk zijn als daar dan weer een man voorzitter was, de studentenclubs Thor en Obelix en de burgerclubs RC Eindhoven, RC Den Helder en Ereklassers Amstelveen en Utrecht een dame als 'praeses'. Anneke Sliedrecht van URC haalde de selectie van het Nederlands team maar alleen Sandra Volkers van Den Helder kwam tot 4 caps als 2° Rijer. Sandra speelde bovendien zowel voor de Dames als Heren competitierugby in de 2° Klasse.

Maar liefst 13 voorzitters hebben zelf nooit gespeeld. De meesten kwamen via hun kinderen met rugby in aanraking en uiteindelijk in het bestuur waarbij de kersverse voorzitter van Tovaal, Jos de Wild, alle drie zijn kinderen in de jeugdteams van Oranje zag spelen en dochter Liza vorig jaar haar eerste cap tegen Spanje kreeg. Rayn Schlossarek van de vorig jaar opgerichte RC Dronten meldde zich na een oproep op Facebook bij de club omdat hij als ervaren clubbestuurder graag de club wilde helpen en Peter van Deuzen van de Wallaby's en Wieger Schotanus kwamen via vrienden bij hun club, waarbij de tijdens het schrijven van dit artikel afgetreden Schotanus de enige voorzitter van een Ereklasseclub was die zelf niet gespeeld heeft.

DE BESTE STUURLUI STAAN AAN WAL?

Hoeveel voorzitters spelen er nu dan nog? Maar liefst 32 van de voorzitters spelen nu nog competitierugby waarbij de studenten natuurlijk oververtegenwoordigd zijn en 5 van de 7 dames. Sietse Manning is de enige die ook nog op het hoogste niveau uitkomt. De Fly-Half van RC Groningen is ook één van de weinige internationals in het gezelschap al speelde hij zijn enige cap voor Curaçao.

Op welk niveau de heren en dames het hoogste uitkwamen is aardig verdeeld met 20 x Ereklasse, 20 x 3^e Klasse, 17 x 1^e Klasse en 11 x 2^e Klasse. De 6 die in de 4e Klasse hun triomfen vierden krijgen hier een eervolle vermelding; John van Offen (Bokkenrijders), Wim ter Haar (Dragons), André de Gier (100+ wedstrijden als 2e Rijer voor Duuvelds), Bas Blank (Emmen), Norbert Frijns (Maastricht) en de goedlachse scheidsrechter Serge Barnhoorn van The Smugglers. O ja, en Beer Astro (wat een geweldige naam), de nieuwe 'president' van de Rotterdamse Studenten gaf als hoogste klasse de Colts Plate als Hooker bij AACop.

Behalve Volkers en Manning hebben we nog een aantal internationals onder de voorzitters. Waarbij International vrij breed werd uitgelegd door de ondervraagden. Zo verdedigde Gert Jaap Mooij van Gouda de Nederlandse eer op een camping in Frankrijk, speelde Bernhard van Holsteijn van The Hookers 5 x voor het Nederlandse League Rugby Team en kwam Johan Teake (JT) Dekker van de Wrotters uit voor Jong Oranje bij het.... Dammen. Siemen Cnossen werd ooit met het Districtenteam van Noord-Nederland afgeslacht door het Duitse Studententeam en Pieter Jan van Linden kwam één keer uit voor Nederland B omdat hij toevallig zijn spullen bij zich had en de coach kende. Ook Cees Ahsmann van DIOK kwam uit voor Nederland B, Hans Jongejan van Breda speelde voor het Nederlands Militair Team en Pook van Berkel (Alkmaar), Pepijn van Dijk (Haarlem) en Lex Meeter (Scrumbox) kwamen uit voor Jong Oranje.

Obbe Winkels in de WK kwalificatie match Nederland - Zuid-Korea 31-30 op 14 mei 1999

de echte caps voor het Nederlands team werden verdiend door 4 voorzitters. Freek Oosting speelde zijn enige interland op 1 juni 1981. Zijn club The Wasps uit Nijmegen bestonden 10 jaar en hadden de London Wasps uitgenodigd voor een jubileumwedstrijd. Omdat Wasps nooit tegen het topteam opgewassen zou zijn speelde Freek met het Nederlands team onder leiding van de legendarische

Jan Schalkx van RC Amsterdam heeft één cap voor België en Waterland-voorzitter Robert Jonk kwam tot 2 caps voor de Verenigde Arabische Emiraten toen hij daar voor zijn werk een aantal jaar woonde. Maar

de voet verlengd. In de jaren die volgden werd de Cup met de grote oren regelmatig door de beide verenigingen gewonnen.

Rugby in Nederland begon gelukkig te groeien waardoor in heel Nederland de dubbele competities konden worden afgeschaft. Er waren nu ook minder vrije zaterdagen zodat ook de Fryslân Cup naar een enkele competitie ging. Ook in Friesland groeide het aantal verenigingen. R.C. Greate Pier zag het levenslicht in Dronrijp

maar verhuisde later naar Leeuwarden en ook in Bolsward kwam een rugbyclub. Met zoveel clubs werd het ondoenlijk om de Fryslân Cup naast de reguliere competitie in een volledige competitie af te werken. Een halve competitie zag geen van de verenigingen zitten. Omdat alle verenigingen het er wel over eens waren dat deze onderlinge strijd moest blijven werd besloten om het kampioenschap voortaan op 1 toernooi dag af te werken. Deze dag wordt bij toerbeurt door de verenigingen georganiseerd. Bolsward verdween maar Sneek kwam boven drijven. Inmiddels neemt ook Heerenveen al jaren deel aan deze strijd en heeft de Cup ook al een aantal keren mee naar huis kunnen nemen, waaronder in 2019.

Af en toe vergat de organiserende vereniging nog weleens de Cup de vullen met bier waardoor na het uitreiken de winnende captain zielsalleen moest staan te wachten totdat de barman de Cup vol had. Naar verluidt gaat er 1,5 krat flesbier in. Ik weet van een wedstrijd tegen Greate Pier in Leeuwarden. Eén van de spelers van Greate Pier had één van de spelers van de Wrotters in een maul bij de nek beet en leek ook niet van plan om los te laten. Eén van de voorwaartsen van de Wrotters sloeg de speler van Pier die gelijk losliet en ging achter de dader aan. De speler van Pier bleek de vaste sparringpartner van Rudi Koopmans (Europees kampioen halfzwaargewicht) te zijn. Zelfs als je niet snel bent kun je dan wel hard lopen.

Sinds een paar jaar mist de rugbyspeler op het deksel. De voorzitter van de Feanster zal de reparatie uit laten voeren om de Cup weer te herstellen. De laatste keer dat er nog een foto was met de rugbyspeler bovenop is van 2016. Drachten won de Cup en M.d.J. ging hardhandig om met het deksel. Vermoedelijk is deze tinnenman oneindig gehuisvest in het clubhuis van Drachten. Wij kunnen ons geen beter hospice voorstellen voor de gepensioneerde.

Het zal niemand verbazen dat het toernooi om de Fryslân Cup vorig jaar (2020) als gevolg van Corona niet door is gegaan en daardoor is Heerenveen nog steeds Kampioen van Fryslân.

Klaas Rypkema en Johan Teake Dekker (RC De Wrotters)

De PRIJZENKAST

In deze rubriek staat telkens een trofee in de schijnwerpers. Dat kan nationaal, internationaal of gewoon regionaal zijn zolang er maar Nederlandse teams om spelen. Heb je een suggestie? Stuur maar door aan ons e-mailadres.

DE FRYSLÂN CUP

In Friesland wordt (bijna) ieder jaar gespeeld om de Fryslân Cup. De Fryslân Cup is een toernooi waaraan alle rugbyclubs uit Friesland deel mogen nemen. Deze strijd om het kampioenschap van Friesland is al ontstaan in het seizoen 1977/1978.

In die tijd waren er maar weinig rugbyclubs in Nederland. In

Noord-Nederland waren dat toen Be Quick (Groningen); Drachten; Dwingeloo; Phoenix (Delfzijl); The Pioneers (Assen) en Udiros (Nieuwehorne). De naam Be Quick is jaren later gewijzigd in R.C. Groningen; The Pioneers werd opgeheven en Udiros verhuisde van Nieuwehorne naar Gorredijk en de naam werd toen gewijzigd in De Wrotters.

Alle hiervoor genoemde verenigingen speelden echter niet in dezelfde klasse. Om toch tot een redelijk aanvaardbaar aantal wedstrijden te komen deelde de Nederlandse Rugby Bond de verenigingen in een dubbele competitie in. Dit had tot gevolg dat de verenigingen vanuit Friesland bijvoorbeeld 2 x per jaar naar Nijmegen moesten en andersom uiteraard.

Ondanks de dubbele competitie was het aantal wedstrijden nog steeds niet om over naar huis te schrijven. Op een maandag stond er een verslag van een voetbalwedstrijd in de krant. In het verslag van de wedstrijd tussen Heerenveen en Cambuur werd gezegd dat de winnaar van die wedstrijd de kampioen van Friesland was. Tijdens het lezen van dit verslag ontstond bij Udiros het idee om ook zoiets voor het rugby te organiseren. Om het aantal wedstrijden in het seizoen stevig op te krikken werd er na overleg met Drachten afgesproken om ook hierbij een dubbele competitie te spelen. In het competitieprogramma van de bond stonden vrij veel vrije zaterdagen en vier hiervan werden gebruikt voor de Fryslân Cup.

De uitbater van het plaatselijke café in Nieuwehorne werd bereid gevonden om een grote beker beschikbaar te stellen. De verenigingen spraken af dat deze beker nooit definitief door een vereniging gewonnen zou kunnen worden. Ieder jaar komt er een plaatje met de naam van de winnaar op de voet van de beker. Mocht de voet ooit vol raken dan wordt

bondscoach Frits Frankfort en kreeg een behoorlijk draai om zijn oren. Stijn Daniëls doorliep alle jeugdselecties vanaf Onder 16 bij HRC en kwam tot 5 caps voordat hij in 2013 medeoprichter van de Stichtsche RFC en voorzitter werd. Maar de meeste caps werden toch verdiend door aftredend voorzitter van Castricum Bart Wierenga 'een stuk of 20' en de toekomstige opvolger van Nigel Owens bij de finale van de RWC 2027, Obbe Winkels, van RC Delft die tot 'schrijf maar 35' caps kwam grotendeels als speler van HRC. Voor alle spelers die het niet tot International gaan schoppen en tijdens de jeugd willen opgeven heeft Erik van der Zande van The Dukes altijd een goede raad; 'ik zeg altijd tegen de mindere goden die willen afhaken. Doe het niet we hebben later ook nog voorzitters nodig.'

80 MINUTEN, 15 POSITIES, GEEN BESCHERMING

Maar wat is er nou waar van die bewering dat de kleinste man op het veld de grootste mond heeft? We kunnen al snel concluderen dat deze mythe ontkracht wordt. Van de 74 (ex) spelers kwamen er maar 21 uit in de driekwarters waarbij de half-backs een schamele 10. Opmerkelijk, geen enkele Full-Back en de Scrum-halves? Alleen Lex Meeter, Harro Hokse van The Big Stones en Eilanders-voorzitter Tim Mudde durfden zich als 9 te omschrijven. En hoe zit dat dan met die 56 voorwaartsen? Zijn de Flankers echt de denkers? Torenen de 2° Rijers ook in de bestuurskamer boven de rest uit? Of hebben de 1° rijers zich van het lopend buffet naar de bestuursstafel gegeten? 17 Voorzitters identificeerden zich als derde rijer waarvan 5 als Nummer 8. Er waren 14 Locks, maar de Eerste rij was toch oververtegenwoordigd met 24, waarvan 5 Loosehead, 4 Tighthead en 5 Hookers. Zeven maakte het niet uit of ze #1 of #3 waren en 3 was het om het even als ze maar op de eerste rij mochten spelen. Kees Pickler van The Pickwick Players speelde 9 jaar Tighthead Prop onder andere in de Ereklasse, maar zijn 'finest moment' kwam toen hij tijdens een veteranenwedstrijd samen met zijn twee zoons de 1° rij vormde.

Een prop is, buiten de scrum of een straal van 2 meter van de frituur, eigenlijk nooit een prachtig gezicht.

Jan-Julius Bokkepoot

Conclusies; Scrum-halves hebben blijkbaar alleen op het veld een grote mond. De 1° Rij vindt zichzelf niet alleen op het veld maar ook in de bestuurskamer het belangrijkste en jaagt de clubkas op kosten met hun etentjes. Voor de rest kan er natuurlijk geen enkele conclusie worden getrokken uit dit volledig subjectieve stuk.

Doedelzak (ook voorzitter)

* Dit artikel is in de mannelijke vorm geschreven. Mocht je jezelf hier niet in herkennen, schrijf dan even een bericht in welke vorm je het wil lezen dan passen wij het aan en sturen het toe.

** Dit artikel is een tijdsopname. Vooral bij de studenten zal alweer een nieuw bestuur zijn gekozen als je dit onder ogen komt en ook verschillende andere clubs hebben ondertussen iemand anders die de vergaderingen leidt.

DE FIERE KNOOP

Net als bij alle andere teams van 't Gooi is de 'dresscode' op wedstrijddagen bij het vierde alias Gooi Fier uiteraard jasje/dasje. Onder de noemer tel je knopen, tel je zegeningen is hier echter enkele jaren geleden iets aan toegevoegd. Kijk bij de volgende ontmoeting maar eens goed naar de knopen op de jasjes. Voor ieder jaar dat men gezegend was te mogen verschijnen in het vierde van 't Gooi wordt aan het einde van het seizoen een Gooi Fier knoop toegevoegd. Dat dit geen blauwe knoop is moge duidelijk zijn. Maar wat is het verhaal achter 'De Knoop'?

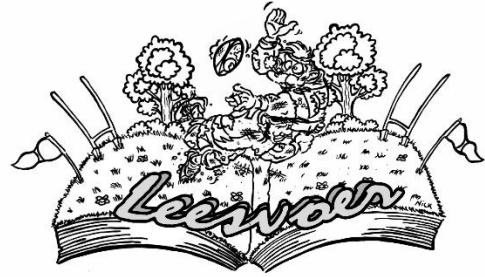
Zo'n tien jaar geleden had Rugby Club 't Gooi na een onderbreking van enkele jaren weer een vierde team. Er bleken simpelweg te veel spelers voor het derde en een hoop 'oudjes' hadden wel weer zin om te spelen. In het seizoen 2014-2015 begonnen enkele van die oudjes wat vaker bij elkaar te komen dan alleen de trainings- en speeldagen. Zogenaamd om grootse plannen uit te broedden maar het was natuurlijk een excuus om te borrelen en mensen te motiveren om te blijven spelen.

Tijdens één van deze met drank overladen avonden vroeg Jan Schalkx zich af wat er nu voor zorgt dat spelen bij 't Gooi voor velen, zo niet

allen: 'Living the Magic of Rugby' betekent. Wat is nu die 'pixiedust' die zorgt voor deze magie? Het antwoord kwam al snel. Het is de verbinding tussen de generaties van heuse rugbyfamilies, de oudjes die de jonkies aan de hand nemen en inwijden in alles wat rugby zo bijzonder maakt. Door dit te doen knopen zij de generaties aan elkaar. Via een woordgrap werd de knoop fysiek en maakte Eric Cornelissen een schets die de aanwezige beeldhouwer Jan-Willem van Oldeneel kon omzetten naar een ontwerp in klei. Nu moest er nog een producent worden gevonden. En daar blijkt waar een rugbyclub een fantastisch net werk kan zijn. De vader van een jeugdlid zit in de kleding- en accessoire handel. Maar ja, een paar knopen laten maken is een prijzige zaak, dus dan maar een meteen een paar duizend. Er werden een paar investeerders gevonden, 'De Knopenridders' die allemaal 100 Euro lapt en de productie kon beginnen.

Eind november 2017 wordt er een geheimzinnige e-mail gestuurd. Niet alleen naar de huidige spelers maar vooral ook naar de spelers die ooit deel uitmaakten van het eerste Gooi 4 dat al vanaf begin jaren tachtig actief was, wel bekend als de Oude Meesters van 't Gooi. Zo'n 150 oudspelers van 't Gooi worden uitgenodigd voor het 'Tel uw Knopen event' met de mededeling dat er iets unieks en eenmaligs gaat gebeuren. In de dagen voor de onthulling proberen allerlei mensen wat informatie los te peuteren maar vergeefs. Dan is het zover: op 10 december 2017 gaat het gebeuren. Zowel Gooi 2, 3 en Fier thuis dus dat wordt wat. 's Morgens begint het echter gigantisch te sneeuwen en

FINISH STRONG

Een Olympisch jaar is er altijd eentje om het 7's circuit extra goed in de gaten te houden, Aangetrokken door de glans en faam van een Olympische medaille duiken er opvallende namen op. Semi Radradra was een goed voorbeeld tijdens de afgelopen Spelen, maar in 2016 waren er nog veel meer: Quade Cooper, Cheslin Kolbe, Sonny Bill Williams en Bryan Habana, om er maar een paar te noemen.

Toch zijn er weinigen wier Olympische tocht zo tot de verbeelding spreekt als die van Nate Ebner, die tijdens de Spelen van 2016 voor team USA uitkwam. Niet omdat hij ook een van die Union was die even een medaille wilde binnen hengelen. Ebner was American Footballspeler voor de New England Patriots, de meest succesvolle franchise van de afgelopen twintig jaar. Een contract in deze competitie is vaak vele miljoenen waard. Een 7's speler van de VS krijgt een salaris dat ongeveer gelijk staat aan dat van een supermarktmedewerker. Waarom dan toch die switch?

FINISH STRONG

A Father's Code and a Son's Path

NATE EBNER

AND PAUL DAUGHERTY
Foreword by Urban Meyer

Het is een vraag die nauwelijks direct beantwoord wordt in *Finish Strong*, de autobiografie van Nate Ebner die voor de Olympische Spelen verscheen, maar die impliciet het verhaal doordrenkt. In het boek wordt vooral aandacht besteed aan Ebners vader Jeff, die gelijk ook zijn beste vriend, inspiratiebron en mental coach is. Jeff, zelf een old school door-muren-ram-rugbyer met matige

skills maar een waanzinnig uithoudingsvermogen, runt in het dagelijks leven een typisch Amerikaanse *junk yard*, waarop hij tijdens werktijd zijn tackletechniek aanscherpt door de vele overvallers van het terrein af te smashen.

Uiteraard betreft hij Nate al snel in zijn grote hobby, en neemt direct de rol van personal trainer aan. Daarin strooit hij met oneliners als *Cowards can't tackle, If you can suffer through the pain and the glory will last forever*, en de titelquote *Finish strong*. Nate transformeert in een machine, en is al snel een van de grootste Amerikaanse rugbytalenten. Het verhaal neemt daarna een onverwachte wending, als Nate besluit zich na het doorlopen van de nationale Onder 18-jaargang toe te leggen op American Football, en Jeff enkele weken daarna vermoord wordt terwijl hij zijn *junk yard* probeert te verdedigen. Plots staat Nate er alleen voor, zonder zijn grootste vriend en inspirator, in een wereld die hij niet kent. Hoe Ebner het daarna met de Patriots van Bill Belichick en Tom Brady tot enkele Superbowl-overwinningen schopt kun je beter zelf lezen, maar belangrijker en interessanter voor ons is uiteraard zijn terugkeer in de rugbywereld, ditmaal in het 7's circuit.

Big Whopper

voor Hilversum uitkomen en speelde tegen veel van zijn Nederlandse ploeggenoten in zijn 30 caps voor Zweden.

EEN WERELDPRESTATIE

Cyprus haalde ooit het Guinness Book of Records omdat het nationale rugbyteam 24 wedstrijden onafgebroken won, een wereldrecord. Twee van die spelers waren Fidias Efthymiou en Marcus Holden.

Fidias debuteerde op zijn 18^e verjaardag tegen Monaco in 2008 en zou 25 keer voor het eiland uitkomen waarin hun 4 tries scoorde. Hij kwam in 2017 naar Nederland door zijn vriendschap met Marcus Holden de speler/coach van Hilversum. Na twee seizoenen bij Hilversum ging Fidias onder de rivieren studeren en voor The Dukes spelen. Hij roemt de Brabantse familieclub voor de bijzondere sfeer. Holden is een gevestigde naam in Nederland. Hij kwam voor een operatie naar Nederland in 2011 waar zijn ouders, zijn moeder is een internationaal lerares, waren gaan wonen. Hij bleef en speelde een paar maanden voor DIOK spelen. Hij verhuisde naar Hilversum waar hij in 7 seizoenen drie keer achter elkaar kampioen van Nederland werd. De Fullback speelde 29 keer voor zijn land en scoorde 440 punten. Hij is de halfbroer van Maliq Holden die voor BSN in Voorschoten speelde en nu prof is bij Doncaster Knights op het tweede Engelse niveau. Marcus Holden maakte ook nog deel uit van de coaching staff van het Nederlands team.

We sluiten af met twee bijzondere spelers. De van top tot teen getatoeëerde Luca Petillo speelde in het seizoen 2017 – 2018 voor Castricum en kwam 3 x uit voor Italië. Luca speelde professioneel voor I Cavalieri Prato en verloor twee keer de finale om het Italiaans kampioenschap. Na een jaar voor Darlington Mowden Park op het 3^e niveau in Engeland te hebben gespeeld was hij zijn liefde voor rugby kwijt. Toen hij twee vrienden in Castricum bezocht vlamde zijn passie voor het ovaal weer op en door het warme ontvangst van de familie Schermer ging hij nog meer van het Noord-Hollandse dorp houden. Hij was van zijn 16^e tot zijn 20^e captain van het Italiaanse U 20 team waarmee hij twee keer uitkwam in de 6 Nations en de WK. Hendrik 'Henjo' van Niekerk speelde tot en met het kampioenschap van 2019 op de tweede rij en # 8 voor DIOK. Hij kwam naar Leiden voor zijn werk in de luchtvaarttechniek, maar daarvoor had hij er al een hele rugbyreis opzitten. De geboren Zuid-Afrikaan speelde van zijn 19^e tot 21^e voor het South Africa Schools Team, dat elk jaar na Craven week wordt gekozen uit de beste spelers van de om hun opleidingen bekendstaande schoolteams. Met SA Schools werd hij 'Juniors World Champion' waarna hij prof werd en bij de Blue Bulls speelde. Hij verhuisde voor werk en studie naar Hong Kong waar hij 2 keer voor de voormalige Britse Kroonkolonie uitkwam. Bij DIOK is Henjo tegenwoordig hoofdcoach voor de Cubs, Junioren en Colts.

Dit overzicht in ongetwijfeld niet compleet. Mijn dank gaat uit naar alle mensen die tips gaven en hielpen met het benaderen van de internationals, met name Gerard Meijers en Michiel Pieterse en natuurlijk alle spelers zelf die meewerkten. Foto's van de spelers op de FB-pagina van The Odd-Balls. Zijn o.a. van Els Barnas, Marcel van der Looij, Sarah Jane Muirhead en Dennis van der Sande.

Doedelzak

worden alle wedstrijden afgelast. Het event gaat door en flink wat genodigden wagen zich toch op de weg met de nodige slippartijen, botsingen van auto's en uitgegleden fietsers tot gevolg. Er worden door sommige sneeuwdukties van 20 centimeter gemeld. Ongekend! Uiteindelijk zijn er zo'n 30 Fierders aanwezig als het knopenconcept onthuld wordt.

Enmalig kunnen zij die dag een set met terugwerkende kracht aanschaffen. Het setje bestaat uit 12 knopen in een doosje ter beschikking gesteld door een plaatselijke juwelier. Het unieke setje kost € 25,- en afhankelijk van het jasje kunnen er maximaal 12 knopen aangezet worden, elk voor één jaar dat de speler voor Gooi 4 speelde. Er zijn echter wel een aantal duidelijke spelregels;

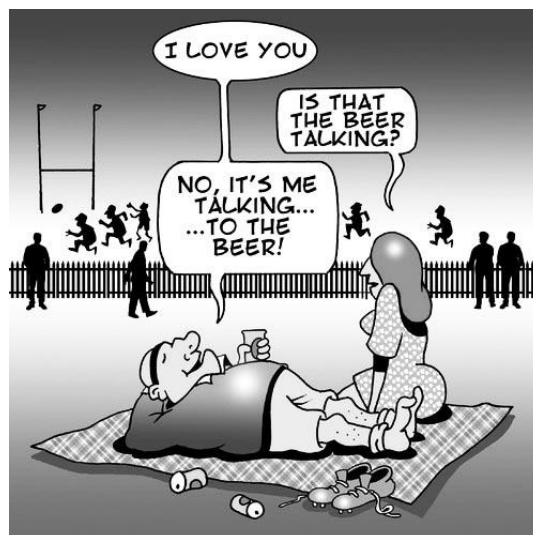

- * Na 10 december 2017 alleen een knoop als je in het 4e speelt
- * Is het je 1e seizoen in Gooi Fier dan mag je een aanmoedigingsknoop + één extra knoop kopen.
- * Vier jaar spelen is dus 5 knopen
- * Knopen kunnen alleen aan het eind van het seizoen gekocht worden

Deze regels kunnen alleen door 'De Knopenridders' aangepast worden. Dit voorrecht mag ook wel, want toen de investering deels terugbetaald kon worden besloten de ridders die terug te schenken aan de bierpot van Gooi Fier, waarachtig een nobele daad.

Tot op de dag van vandaag zijn er een aantal heren die betwisten hoeveel seizoenen zij in het vierde speelden en dus hoeveel knopen zij mogen dragen, want zeker in de derde helft nog wel eens tot verhitte discussies leidt.

Marc Hamel
Gooi Fier

RUGBY'S VELE VERSCHIJNINGSVORMEN

Rugby heeft zich flink ontwikkeld sinds de legendarische allereerste 'carry' van William Webb Ellis. In den beginne was er alleen: **Rugby Football (1823)**. Tegenwoordig is er voor (bijna) elke rugby-minnende raauwdouwer wat wils!

Een meningsverschil over het betalen van spelers, leidde in 1893 tot een splitsing binnen Rugby Football: Rugby Union (uitsluitend amateurs toegestaan) en Rugby League (professioneel rugby toegestaan). Het zou nog 100 jaar (!) duren Rugby Union officieel professioneel rugby accepteerde.

- **Rugby Union (1895)** kennen we allemaal. Teams van 15 spelers, scrums van 2 x 8 voorwaartsen; rucks na een tackle, line-outs, mauls en try's. En na afloop: bier, zingen en gezelligheid.
- Gaandeweg ontwikkelde **Rugby League (1895)** andere regels dan Union. Tegenwoordig wordt League gespeeld met 13 spelers per team, 2 x 6 spelers in de scrum, zonder rucks (een getackelde speler rolt de bal tussen de benen naar achteren, waarna het spel verder gaat), en de regel dat na zes tackles het balbezit overgaat naar de tegenstander. Na een Rugby League wedstrijd zijn bier, zingen en gezelligheid geen uitzondering.
- Een andere cup of tea is **Sevens (1883)**: zeven spelers per team spelen twee keer zeven minuten op een volledig rugbyveld. Scrums zijn drie tegen drie. Conversies worden ge-dropkickt en moeten binnen 30 seconden na de try genomen zijn. Sinds 2016 is Sevens een Olympische sport. Rugby League kent ook een Sevens variant. Sevens is bedacht door een Schot, wellicht de reden dat bier, zingen en gezelligheid na Sevens wedstrijden een terugkerend fenomeen zijn.
- **Rugby Tens, of Xs (1967)**, wordt vaak gespeeld op toernooien (zoals Flanders Open Rugby in Dendermonde). Bij Rugby Tens bestaan de teams uit 10 spelers, de scrums uit 2 x 5 spelers en de wedstrijden uit (ongeveer) 2 x 10 minuten. Rugby League kent een vergelijkbare variant: Nines. Bij Tens toernooien is het element bier, zingen en gezelligheid vaak al vanaf zonsopgang, en in toenemende mate, aanwezig.
- **Touch (1968)** is alom bekend als trainingsvariant, maar is ook een officiële sport. Als de ball carrier

ONDERLINGE STRIJD

Waar Pinto en Garcia nooit internationaal de degens kruisten daar deden twee spelers van 't Gooi dat wel. Joakim Grader, de huidige voorzitter van de Commissie Gestructureerd Seizoen kwam ongeveer 30 keer uit voor Finland. Zijn teamgenoot bij 't Gooi Michael Artemis werkte voor Nike in België en speelde in de Eerste Klasse. Toen de coach van Antwerp naar 't Gooi ging vroeg hij hem mee te gaan en ging hij voor Nike in Hilversum werken. Hun onderlinge wedstrijd, beiden weten het jaar niet meer, was één van de meest memorabele die ze speelden. Waar Joakim in Nederland werd geboren uit Finse ouders, daar is Michael geboren in België uit Griekse ouders. Artemis weet nog goed dat hij met Griekenland tegen in Bakou tegen Azarbidjan speelde. 'Daar werden we gelogeerd in een ex-Sovjet atleten hotel. We kregen daar bij aankomst de sleutel van de hotelkamer en een gloeilamp. Eerst wisten we niet waarvoor dat diende, tot we de kamer openmaakten en het licht wilden aansteken.... aaaah ja - de gloeilamp. Telkens als we het hotel verlieten moesten we én de sleutel én de gloeilamp aan de receptie afgeven. Artemis stond onbedoeld aan de basis van het Griekse rugby. Tijdens de Olympische Spelen van 2004 was hij voor Nike in Athene. Het gesprek kwam op rugby en ter plekke werd bedacht dat er ook in Griekeland gerugbyd moest worden. Het is dus feitelijk aan Michael te danken dat de Griekse internationals George Kouroumichakis, Giorgi Adeishvili en Stathis Stou Papadopoulos gingen spelen en later in Nederland terecht kwamen. De eerste speelde ook bij 't Gooi de andere twee bij kwamen via Michiel Pieterse naar RC Delft. Vooral de laatste, 'Stou' is een bijzonder figuur die onder zijn slogan 'Balls of metal, heart of steel' de meest bizarre filmpjes post in de sportschool waar hij het plaatselijk vrouwelijk schoon van zijn adonis lichaam laat genieten. De van geboorte Zweedse Tighthed leerde de fijne kneepjes van de scrum o.a. van de Franse legende Olivier Magne. Naar eigen zeggen kwam hij 60 keer voor Griekenland uit, maar aangezien de bond in Athene na talloze corruptieschandalen praktisch niet meer bestaat is dat moeilijk na te gaan.

Stou en Michiel herenigd in Griekenland augustus 2021

Twee andere Scandinavische internationals die in Nederland speelden waren de Noor Kasper Solli die voor HRC speelde en 15 keer voor Noorwegen uitkwam en Jan-Olof 'Janne' Johansson. Janne werd 'gescout' toen hij met Zweden tegen Nederland speelde in 2005. De Hooker zou twee periodes

Hij verhuisde voor zijn werk, bij Adidas, naar Amsterdam en ging bij AAC spelen, inderdaad o.a. met Des Tuiavii. Na twee seizoenen AAC verhuisde Nick naar Los Angeles en heeft nu een toppositie bij Google in Seattle. Zijn zoon Oli is 6 en speelt rugby, mocht hij net zo goed als zijn vader zijn dan kan hij in de toekomst nog voor Nederland uitkomen aangezien hij ook een Nederlands paspoort heeft door zijn Nederlandse moeder.

Romaine Raine speelde voor Castricum en voor het Franse 7's team. Hij speelde in 8 wedstrijden en scoorde 5 punten. Daniël Grobler speelde voor RC Hilversum in 2002/2003 en deed 3 7's tours met Zuid-Afrika. Tijdens de Hong Kong 7's in 1999 speelde hij tegen Fiji en ruilde shirtjes met Waisale Serevi, alias The Wizard die beschouwd wordt als de beste 7's speler ooit. TK Kahukuranui is van Maori afkomst uit Nieuw-Zeeland, maar speelde 2 7's tours voor de Verenigde Arabische Emiraten omdat hij al een aantal jaar in Dubai woont en werkt. De huidige bondscoach Zane Gardiner coachte samen met TK in Dubai en via Zane kwam TK in 2019 naar Nederland waar hij een jaar voor HRC speelde.

Pieter Vis, die naam zal weinig rugbyfans wat zeggen. Toch werd hij Wereldkampioen met de All Blacks in 2007. Maar Zuid-Afrika won toch de Webb Ellis-Cup in Frankrijk in 2007? En speelde deze man met de oer-Hollandse naam dan samen met Dan Carter, Ritchie McCaw en Jerry Collins? Nope, Pieter Vis won in Stellenbosch, Zuid-Afrika het WK Touch Rugby in de Klasse Mixed-Open. Vis kwam in Nederland uit voor RC Delft tussen 2010 en 2012 waarmee de burgers kunnen zeggen dat zij een All Black World Cup winner in hun gelederen hadden.

CINCO LATINOS I UN LATINA

Ook vanuit de Latijnse landen kwamen een aantal internationals naar Nederland, met name naar Leiden. Zowel vanuit Zuid-Europa als Zuid-Amerika reisden naar het koude Olanda. Vanuit Chili kwamen Patricio Desmond en Vittorio Lastra. De eerste speelde voor Pink Panthers en de tweede 3 maanden voor DIOK vorig jaar. Beiden speelden in Chili samen met de captain van de huidige landskampioen Ross Bennie Colson voor Old Macks die ze naar Nederland haalde. Vanuit Ecuador kwam Juan Carlos Herrera die bij RC Delft neerstreek. Hij speelde 5 keer voor zijn land en ook voor het 7's team. De 33-jarige Herrera heeft een Nederlandse vrouw en speelde in 2012 voor Delft. Hij is een verklaard fan van 'patatje oorlog'.

Manel Cardoso Pinto kennen we als tegenstander van Nederland tijdens de tweede wedstrijd in de European Championship op 10 juli deze zomer. Pinto kwam in zijn 14e interland in de 69e minuut in het veld als full-backen won met 28 -61. Hoewel de Iberische strijd tussen Spanje en Portugal al jaren wordt uitgevochten op het één na hoogste niveau in Europa speelde Pinto nooit tegen zijn DIOK clubmaat Alvaro Abril Garcia. De Spaanse Lock kwam 3 keer voor Spanje uit in 2016 en viel duidelijk op, want hij werd naar Leiden gehaald en speelde twee seizoenen in geel en blauw. Garcia's landgenote Rocio Ramirez kwam voor haar studie naar Amsterdam en speelde een paar jaar voor AAC. In 1997 maakte zij haar debuut voor Spanje tegen Engeland en kwam tot nu toe tot 32 caps. Op dit moment werkt de ze als project engineer in Los Angeles.

met beide handen wordt 'getoucht' (in plaats van getackeld), plaatst hij of zij de bal op de grond, of passt/offload vanaf die plek. Na zes 'touches' gaat de bal over naar de tegenstander. Teams bestaan uit zes spelers, mannen en vrouwen kunnen samenspelen. Een wedstrijd duurt 2 x 20 minuten. Varianten op Touch zijn o.a.: Beach Touch, League Tag en Mini Tag (voor U8). Bij Sevens duurt de derde helft vaak langer dan 20 minuten, en kent een hoog gehalte van bier, zingen en gezelligheid.

- **Rolstoelrugby (1976)** of Quad Rugby wordt gespeeld door sporters met een motorische handicap aan armen en/of benen en heeft elementen van basketbal en rugby. Lichamelijk contact is niet toegestaan, contact tussen de rolstoelen wel.

Spelers mogen een tegenstander blokkeren en aanrijden om een aanval te stoppen en balbezit over te nemen. Een speler scoort een punt door, met de bal onder controle, over de doellijn van de tegenstander te rijden. Rolstoelrugby is sinds 2000 een Paralympische sport. Wedstrijden rolstoelrugby worden traditiegetrouw gevolgd door rolstoelbier, rolstoel zingen en rolstoelgezelligheid.

- In **Mixed Ability Rugby (2009)** spelen spelers met én zonder handicap samen. www.bumblesrugby.com is de moeite waard om te bekijken. Een mooi voorbeeld in Nederland is Bredase RC 3. Tijdens de Mixed Ability Derde Helft, drinken en zingen spelers met én zonder handicap eendrachtig en gezellig samen.
- **Old Stars Walking Rugby (2015)** is voor iedereen toegankelijk, maar vooral gericht op 55+. Het wordt gespeeld in gemengde (m/v) teams van 5 tot 10 spelers. Rennen, fysiek contact en de bal boven het hoofd gooien zijn verboden, maar als het gaat om rippen, listige dummy passes en behendige side-steps mogen de Old Stars helemaal los. Met bal mag een speler maximaal 5 meter lopen, zonder bal 10. De wedstrijden duren 4 x 5 minuten.

Na afloop heffen de krasse oudjes het glas en zingen gezellig een lied.

Écht rugby voor senioren is er trouwens ook:
<https://veteranenrugby.nl/>.

- Rugby op het strand is niets nieuws. Wie kent niet het roemruchte Ameland Beach Rugby? Officieel erkend is **Beach 5s Rugby (2019)**: 5 tegen 5 op een 'veld' van 25 x 25 meter. Bijzonder: binnen 2 seconden na contact moet de speler de bal passeren of vrijgeven. Scrums of line-outs zijn er niet. Eenmaal in het try-gebied, heeft de ball carrier 3 seconden om een try te maken.

Een

variant is **Snow Rugby**. Populair in streken waar – *quelle surprise!* – vaak sneeuw ligt. Handig: is het bier na afloop meteen koud. En al moet het zingen soms zachtjes (lawinegevaar), de gezelligheid is er niet minder om.

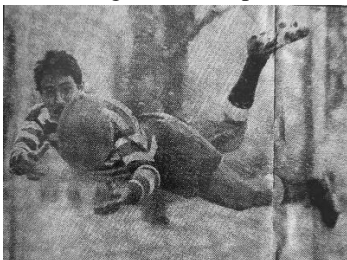
- **Onderwaterrugby (1964)**; wacht... Wat? Ja je leest het goed: onderwaterrugby. Een soort waterpolorugby met een bal vol zout water, die daardoor langzaam zinkt. Tackelen mag, scoren doe je in een emmer die op de bodem staat. Adembenemend. Na afloop een natje op het droge.

Jan-Julius Bokkepoot

KWAK KWAK

Tijdens de hoogtijdagen van de Koude Oorlog besloot de Oost-Duitse rugby-international Burt Weiß naar het westen te vluchten. Onder dekking van de november-mist gleed hij op een zondagavond de Spree in. Na 300 meter moest hij een

versperring overklommen terwijl zoeklichten de rivier afzochten. Vier en een half uur lag Burt in het ijskoude water. Ademhalen deed hij met een snorkel en om die te vermommen was die aan de

onderkant van een nepeend vastgemaakt. Burt zou na zijn geslaagde vlucht nog jaren voor de Berliner RC in het westelijke deel van de stad uitkomen.

BUITENLANDSE INTERNATIONALS IN DE NEDERLANDSE COMPETITIE (2)

In het vorige nummer van *Bier, Bloed & Modder* kwamen o.a. een Australische Wereldkampioen, een Zuid-Afrikaanse bronzen Olympiër en een aantal vluchtelingen aan bod, nu verder met...

NOG MEER WK-DEELNEMERS

Er speelden nog 3 WK-deelnemers in Nederland. Conrad Marais speelt sinds Namibië waarvan 4 amen met o.a. de grote Jacques Burger op het WK van 2011 en 2015. De winger startte tegen Nieuw-Zeeland, Fiji en Argentinië. In het seizoen 2008/2009 kwam hij een aantal keer voor HRC uit waar hij via de onlangs overleden Jus van Doorn terecht kwam voor hij voor Western Province in de Vodafone Cup ging spelen. Marais kwam tot nu toe tot 25 punten in zijn 10 tests. Givi Berishvili kwam als speler/coach in 2019 naar RC Eemland. De Georgische Lock speelde 18 keer voor The Velos, waaronder 2 keer op het WK van 2011 waar hij inviel tegen Engeland en Roemenië. De 25-9 overwinning op de laatste was trouwens de enige zege van Georgië in hun 5 WK deelnames. En de laatste WK-deelnemer is Desmond Tuivaii. Geboren in Apia de hoofdstad van Samoa in 1979 verhuist hij later naar Nieuw-Zeeland en speelt hij twee tours met The All Blacks 7's in 1994. Later beproeft hij zijn geluk in Australië waar hij Super Rugby speelt voor de Waratahs in 2001 en de Brumbies in 2002 onder Eddie Jones. Omdat hij nog geen senioren test in rugby union heeft gespeeld kan hij in 2003 met Samoa naar het WK in Australië. Des speelt tegen Uruguay, Zuid-Afrika en de latere winnaar Engeland. Twee jaar later komt hij met zijn Nederlandse vriendin naar Amsterdam waar hij voor AAC gaat spelen, overigens met een andere International maar daarover later meer. Des speelt later nog voor Te Werve, en DIOK en is tevens trainer bij o.a. AAC, Castricum, Hilversum en The Bassets. In 2017 richt hij RC Invictus in Noordwijk op om zijn ervaringen te delen met jeugd.

7'S EN EEN ALL-BLACK WERELDKAMPIOEN

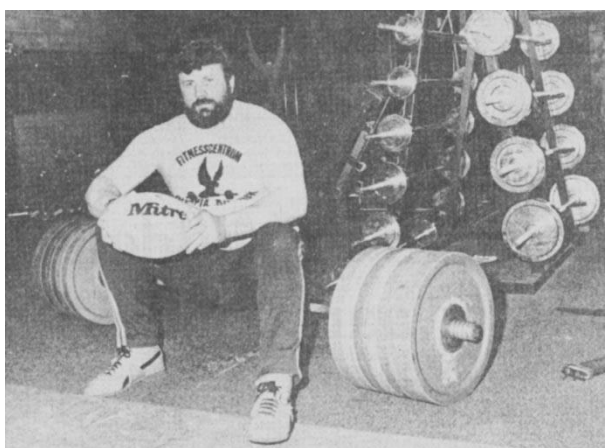
AAC 2006. Nick Drake 2^e van links onder en Des Tuivaii 4^e van rechts boven

Naast Des Tuivaii, Seva Waisega, Guna Lummane en Philip Snyman kwamen er nog wat 7's spelers naar Nederland. Nick Drake speelde voor London Irish en 17 keer voor het Engelse 7's team vanaf 1999 en scoorde 105 punten. Zijn eerste wedstrijd tijdens de Parijs 7's tegen Samoa herinnert hij zich goed, er ontstond een massale vechtpartij en zowel Samoa als Engeland kregen 2 rode kaarten.

Veel toekomstige internationals maakten dankbaar gebruik van de Scholerschip zoals Perry Noordermeer, Robin Moenen en Mees van Oord.

Het bleef voor Kees echter niet alleen bij club rugby, al snel werd Kees gevraagd om te komen trainen bij het Nederlands team, 'ja zo rol je verder'. Kees speelt zijn debuutwedstrijd in 1977 tegen West-Duitsland, waar Nederland met een nipte 10-9 weet te winnen. 'Ik weet nog dat we in Schotland speelden, en dat na de wedstrijd de prop van Schotland naar mij toen kwam en mij zijn shirt overhandigde, en enkel 'good game, strong man' tegen me zei. Kees vond de combinatie in het Nederlands team met de studenten altijd goed werken, die konden ook wel een aardig biertje drinken samen. 'Wij waren in België in een stadhuis een biertje of twee aan het drinken, waarna een van die jongens één van de Perzische tapijten van de muur haalt, oprolt en meeneemt de bus in. Dat kon toen allemaal, ook hebben ze wel eens met een brandspuit de bovenkant van een hotel ondergespoten.' Kees maakte ook deel uit van het Nederlands team dat op 4 oktober 1980 met 15 – 13 van Japan won en dat een dag na 3 oktober. Later is Kees nog uitgenodigd om met het toenmalige wereldteam mee te spelen in Bermuda, dat heeft hij niet gedaan, dat vonden zijn kinderen wat te spannend. Ook Frankrijk heeft een tijdje voor hem op de loer gelegen, 'maar dat heb ik maar niet gedaan' lacht Kees. Na 1986 was het klaar voor Kees met de internationale wedstrijden: 'Ja, het was mooi geweest, je moet ook ruimte maken voor de nieuwe generatie'.

Naast het rugby heeft Kees niet stil gezeten, powerliften kwam voor de Leidenaar ook om de hoek kijken. 'Geen gezanik, die schouders eronder'. Kees vervolgt: 'Ik vond twee keer per week trainen bij DIOK te weinig worden, dit werd dus voor mij al snel 3 a'4 keer per week trainen.' Tijdens het powerlifting kampioenschap in Zevenaar in 1983 is Kees nog kampioen geworden in de B-klasse van Nederland. 'Ik heb even getwijfeld om er vol voor te gaan, maar ik heb toch voor rugby gekozen.'

'Ik ben altijd soldaat geweest, een keiharde werker. Voor elkaar willen werken, je moet het door je hele lichaam voelen, het is een prachtige en gedisciplineerde sport, dat rugby. En de kroon op de kurk is natuurlijk voor je land mogen uitkomen. Wij waren een stel pionieren in die tijd voor de sport. Ik had alles voor mijn lang zal ze leven niet willen missen.' Zo eindigt mijn gesprek met Kees, wat is deze man een ontzettende topgozer.

Gerrut

WAT IS DAT VELD TOCH LANG

In 1976 moest RC West-Friesland op zoek naar een nieuw veld. Het oude veld aan het Zwarte Pad was zo slecht dat erbij slecht weer onmogelijk gespeeld kon worden. Een tussenoplossing werd gevonden op een veld op industrieterrein Hoorn 80. Met drie man gaan ze het veld inrichten.

Dirk Ridder, Jan de Haas en Lou Neefjes. Dirk had vier lichtmasten geregeld en last er dwarslatten op. Dan komen ze tot de ontdekking dat geen van hen meetapparatuur bij zich heeft. Lou heeft de oplossing: hij is met zijn sportauto en rijdt deze het veld op. Aan de hand van de teller wordt het veld uitgezet. Het lijkt wat groot, maar het veld op het Zwarte Pad was wat klein, dus de palen gaan de grond in. Jan besluit even een kick tussen de palen te nemen en weet de bal precies op de lat te schieten, vervolgens stort de dwarslat naar beneden, goed laswerk Dirk.

Bij de eerste competitiewedstrijd klaagt de tegenstander dat het veld wel erg ruim lijkt. 'Nee hoor', zegt Lou; 'het is goed uitgemeten'. Als hij weer in zijn auto stapt, een Triumph, valt het muntje. De teller meet in mijlen, niet in kilometers!

RC West-Friesland op Tour 1976. Lou staand, 6^e van links.

DE PROP MET DE FLUWELLEN VOET

‘Maar forwards kicken toch helemaal niet?’, vraag ik beduusd aan Kees Koemans. Kees begint hartelijk te lachen, ‘Ja maar jongen, ik had een behoorlijk goed schot hoor en ook een goed gevoel voor richting, met een achtergrond in voetbal krijg je dat ook al snel’. Kees vertelt dat als je tijdens een verloren uurtje gaat trainen op kicken, dat je een ‘zekere richting gaat proberen te kiezen met zo’n ovale bal, en dat ging me goed af’. In de tijd dat Kees begon waren er geen andere kickers, ‘volgens mij kon niemand het verder’. Dus zo werd Kees aangewezen om ook International de conversies en penalty’s te nemen, de kick-off liet hij aan iemand anders over. ‘Ik weet nog dat we in Osnabrück waren, waar ik de bal precies goed neergelegd had en ik zo de bal precies goed door de palen schoot, 30 meter verder’ voegt hij er trots aan, ‘dit kwam natuurlijk omdat ik net nieuwe schoenen had’. Onze toenmalige coach kon er enkel ‘my good god’ over zeggen. ‘Later kwamen er natuurlijk van die specifieke mannetjes die daar goed in waren, zoals een fullback of een fly-half, toen ging het kicken naar iemand anders. Maar ik was er goed in hoor, geen souplesse maar accuratesse!’

Nederland - Zweden 1984. Eerste rij: Kees Koemans, Rob Boske en Jan Heinen. Uitslag 27 - 3

Kees is zijn rijke carrière begonnen bij RC DIOK in 1974, het begon allemaal met even komen kijken bij een training of het wat was, en mocht gelijk aansluiten in het 1e. Hier begon Kees op training als snel duidelijk door te krijgen wat verwacht werd: “Je moet goed lopen Kees, je loopt als een prop!” Hierna kreeg hij al snel te horen ‘Ja, jij ziet er een beetje dik uit, ga maar in de 1^e rij staan’. En zo gebeurde, Kees maakte al snel zijn debuut 1^e rij. “Ik speelde zowel op nummer 1 als op nummer 3, aanvallen was ik erg goed en we wisten toen altijd de front 5 goed bij elkaar te houden, en de front 5 moet gewoon altijd goed zijn werk doen” voegt hij hier vrolijk aan toe. ‘Geen half werk dus, sportief je tanden laten zien en door, de 1^e rij is iets heel speciaals’.

“Kees Koemans, de beste prop, die er mijns inziens ooit op de Nederlandse velden heeft gelopen.”

Recordinternational John van Altena

‘Begin jaren 80 vormden Kees samen met Jan Dreef en Wil Rijdsdam de beste eerste rij van Nederland’ voegt George de Vries toe. Kees vertelt dat er een goed, en oud recept voor dit succes was: ‘Na de training op het scrumbock, 100

scrums eruit persen, en dan douchen’. ‘De eerste keer dat ik in contact kwam met Kees was in 1974, ik was met een aantal jongens op stap, en ik werd ineens door de portier van het LVC tegengehouden. Hij pakte mij met één hand op en zette mij zo buiten’ weet Cees Ahsmann, voorzitter van RC DIOK nog. ‘Ik droeg een stropdas en dat vond hij te netjes. Een paar week later kwam ik hem tegen op een training bij DIOK werden we maatjes’.

Met DIOK is Kees voor het eerst in 1981 kampioen van Nederland geworden, ‘Dat deden wij toen met de oude garde en het oud systeem’ verteld Kees. ‘Tijdens de laatste wedstrijd tegen DSRC-C waarin we na 30 minuten met een man minder op het veld stonden, hebben we toch de winst behaald.’ Met onder meer een try van Kees zelf die met drie studenten om zijn nek bungelend over de try line kwam. De studenten vond Kees goed vertegenwoordigd, en het biertje drinken na de wedstrijd was net zo mooi. ‘Spa drinkers worden geen kampioen’, voegt hij er lachend aan toe.

DIOK kampioen 1981, Kees Koemans staat 5e van rechts

Tussen de verschillende kampioenschappen van RC DIOK door heeft Kees nog een ‘change of scenery’ gemaakt en kwam voor HRC uit, waarmee hij ook kampioen werd. Maar na één jaar was Kees weer terug bij DIOK. ‘Ik ben met het team nog 8 of 9 keer kampioen geworden, en toen ben ik ermee opgehouden’. Na het winnen van het eerste kampioenschap is DIOK ook nooit meer uit de Ereklasse verdwenen. ‘Na een wedstrijd van AAC tegen DIOK, waar Kees als supporter aanwezig was, hebben wij na heel veel bier aan de bar Kees nog bijna AAC-er gemaakt, maar uiteindelijk hebben we hem het formulier toch maar niet laten tekenen’ aldus George de Vries.

Binnen DIOK bestaat sinds 1993 de Kees Koemans Scholarship. Iets wat Kees als een grote eer beschouwd. Hiermee kunnen jonge rugby talenten op een buitenlandse stage in bijvoorbeeld Engeland, Zuid-Afrika of Frankrijk.

Kees met Robin Moenen winnaar van de KK Scholarship in 2017